

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλ. ἀδι. λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 16 Ἰουνίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 24

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια).
ΣΕΒΟΥ ΤΟΝ ΤΑΠΙΡΟΝ

— Στάσου ἐκεῖ... ἐκεῖ... στάσου!
τῷ εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Θὰ εἶνε
τίγρις ἢ πούμα... ἀλλὰ μὲ τὲς τέσσερες
σφαῖρες πού το περιμένουν. . .

— Προσοχή! . . . προσοχή! . . . ἀνέ-
κραξεν ὁ κ. Μιγκέλ. Μοῦ φαίνεται πὺς
βλέπω μιά μακρὰ μουσούδα νὰ χώνεται
μέσα ἔστους κλώνους. . .

— Καλὰ λοιπόν! ὅποιου καὶ
ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ μουσούδα. . .
εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

Καὶ ᾄδεις καὶ τὰς δύο
κάννας τοῦ ὅπλου του. Μπάμ!
μπάμ!

Ἀμέσως ἡ λόχμη διηνοίχθη
ὑπὸ ὧθσιν τρομεράν, ὠρυγὴ
ἀντήχησε διὰ μέσου τῶν φυλ-
λωμάτων, καὶ ὄγκος πελώριος
ἐξώρμησεν ἀπὸ τοὺς κλώνους.

Δύο ἄλλοι πυροβολισμοὶ ἀν-
τήχησαν.

Ὁ κ. Μιγκέλ ᾄδεις καὶ
αὐτὸς τὴν καρμβίαν του.

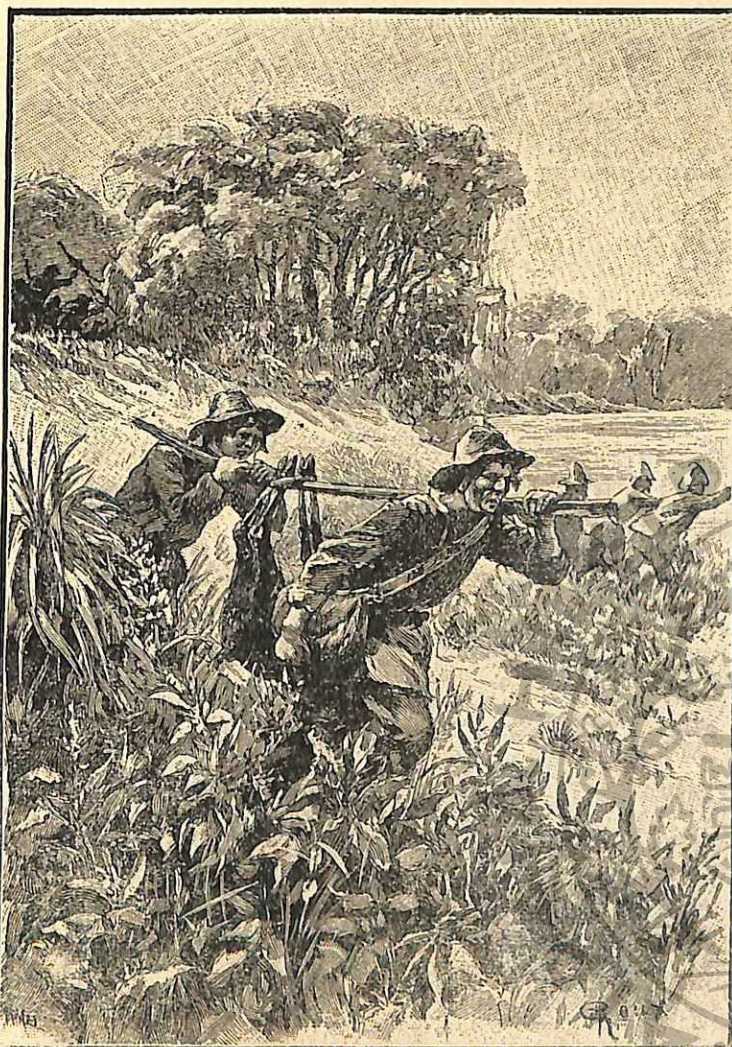
Τὴν φορὰν αὐτὴν τὸ ζῷον
κατέπεσεν ἄνουν.

— Μπᾶ! Τάπιρος ἦταν!
ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.
Μὰ τὴν ἀλθθῆα... κρῖμα τὲς
τέσσερες σφαῖρες! Δὲν ᾄξιζε
τόση θυσία.

Βεβαίως, ἂν δὲν ἤξιζε τὸς
σφαῖρας ὑπὸ ἀμυντικὴν ἐποψιν
τὸ ἀδλαβὲς αὐτὸ ζῷον, ἴσως τὰς
ἤξιζεν ὑπὸ ἐποψιν γαστρονομι-
κῆν.

Λοιπόν, ἀντὶ τίγρεως ἢ πού-
μας, τὰ ὅποια εἶνε τὰ φοβερώ-
τερα σαρκοβόρα τῆς νοτίου Ἀ-
φρικῆς, οἱ κυνηγοὶ εἶχον νὰ κά-
μουν μὲ ἀπλοῦν τάπιρον. Εἶνε
μέγα ζῷον ὑπόμαυρον, φαῖον
εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαι-
μόν, μὲ βραχὺ καὶ ἀραιὸν τρί-
χωμα, φέρον εἶδος χαίτης, γνώ-

ρισμα τοῦ ἄρρενος. Τὸ ζῷον τοῦτο, νυ-
κτόβιον μᾶλλον, κατοικεῖ εἰς τὰς λόχμας
τῶν δασῶν, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἔλη. Τὸ
ρύγχος του, εἶδος μικρὰς προβοσκίδος
εὐκινήτου καὶ προτεταμένης εἰς σχῆμα
ρύγχους κάπρου, τὸ κάμνει νὰ ὁμοιάζῃ
μὲ χοῖρον, — ἀλλὰ χοῖρον ἔχοντα ἀνά-
στημα ὄνου. Τέλος πάντων δὲν διατρέ-
χει τις σπουδαῖον κίνδυνον ἀπὸ τὸ παχύ-
δερμον τοῦτο. Εἰμπορεῖ νὰνατρέψῃ τὸν
κυνηγόν, ἀλλὰ τρέφεται ἀποκλειστικῶς
μὲ καρπούς καὶ μὲ φυτὰ.

«Οἱ ναῦται ἐφορτώθησαν τὰ ζῶα...» (Σελ. 190, στήλ. α'.)

Ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε νὰ κλαίουν τὰς
τέσσαρας σφαῖρας, ὅτι τάχα ἐπῆγαν ἄδι-
κα, διότι ἂν κατῴρθοναν νὰ μεταφέρουν τὸν
τάπιρον εἰς τὰ πλοιάρια, τὰ πληρώματα
θὰ τὸν ἐχρησιμοποιοῦν.

Ἀλλὰ, μόλις τὸ ζῷον κατέπεσεν ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους, ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντρο-
φοί του δὲν ἤκουσαν τὴν κραυγὴν ἐνὸς Ἰν-
δοῦ, ὁ ὅποιος τοὺς κατεσκόπευεν ἀπὸ τὴν
λόχμην, οὔτε τὸν εἶδον φεύγοντα ὀλοτα-
χῶς πρὸς τὸ χωρίον... Ἐφορτώθησαν πᾶ-
σιν τὴν ἐλαφον καὶ τὸν ὑδρόχοιρον, καὶ ἐ-

ξηκολούθησαν τὸν δρόμον
τῶν, σπεύσαντες νὰ στεί-
λουν μερικοὺς ναῦτας διὰ
νὰ παραλάβουν τὸν τά-
πιρον.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ
Αὐγουστίνον, εὗρον τοὺς
κατοίκους τοῦ χωρίου κα-
τεχομένους ὑπὸ ὀργῆς. Ἀν-
δρες καὶ γυναῖκες περιε-
στοίχιζον τὸν ἄρχηγόν. Ὁ
ἐξοχώτατος Κάριμπαλ δὲν
ἐφαίνετο ὀλιγώτερον συγ-
κεκινημένος ἀπὸ τοὺς ὑπο-
τελεῖς του· καὶ ὅταν ἐπα-
ρουσιάσθησαν ὁ Γερμανὸς
Πατέρν, ὁ κ. Μιγκέλ καὶ
ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, τοὺς
ὑπεδέχθησαν κραυγαὶ φο-
βεραὶ, κραυγαὶ μίσους καὶ
ἐκδικήσεως.

Τί συνέβαινε;... Πόθεν
αἱ ἐχθρικαὶ αὐταὶ ἐκδηλώ-
σεις;... Μήπως οἱ Πια-
ρόαι ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπι-
τεθοῦν κατὰ τῶν πλοιαρίων;

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ καὶ
οἱ σύντροφοί του καθυσύχα-
σαν κάπως, ὅταν εἶδον μετ'
ὀλίγον τὸν Παῦλον, τὸν
λοχίαν Μαρσιάλην, τὸν κ.
Φέλιπ καὶ τὸν κ. Βαρίαν
νὰ ἐρχονται πρὸς αὐτούς.

— Τί τρέχει; . . . τοὺς
ἠρώτησαν.

— Ὁ Βαλδέξ, ὁ ὅποιος
ἦτο εἰς τὸ χωρίον, ἀπε-

κρίθη ὁ Παῦλος, εἶδεν ἕνα Ἰνδὸν ποῦ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ δάσος, ἔτρεξεν εἰς τὸν καπετάνιον καὶ τοῦ ἀγγήγειλεν ὅτι ἐφονεύσατε . . .

— Ἐνα ὑδρόχοιρον . . . μίαν ἑλαφον . . . νὰ ἐδῶ τὰ ἔχομεν . . . εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Μὰ καὶ ἕνα τάπιρον, λέγει . . .

— Ναί, καὶ ἕνα τάπιρον, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ. Εἶνε κακὸ νὰ σκοτώσῃ κανεὶς τάπιρον . . .

— Εἰς τὰ πλοῖα! . . . Εἰς τὰ πλοῖα! . . . ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Τῷ ὄντι, οἱ Ἰνδοὶ ἐφαίνοντο ἐτοιμοὶ νὰρχίσουν τὰς βιαιοπραγίας. Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοί, οἱ τόσον εἰρηνικοί, οἱ τόσον φιλόξενοι, οἱ τόσον φιλόφρονες, τώρα ἐμαίνοντο, ἐλύσσων. . . Μερικοὶ ἔσπευσαν νὰ ὀπλισθοῦν μὲ τόξα καὶ μὲ βέλη. Ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν ἠΐσαν ἐλονέν. Ἡπεῖλουν μὲ ἀγρίας κραυγὰς νὰ ἐφορμήσουν κατὰ τῶν ξένων. Ὁ ἀρχηγὸς Κάριμπαλ, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελε, μετὰ πολλῆς δυσκολίας θὰ κατάρθωνε νὰ τοὺς συγκρατήσῃ, καὶ ὁ κίνδυνος ἐγένετο μεγαλύτερος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Διατὶ ὅλα αὐτὰ; Μόνον καὶ μόνον διότι οἱ κυνηγοὶ εἶχον φονεύσῃ ἕνα τάπιρον;

Ἀκριβῶς δ' αὐτὸ καὶ μόνον, —διότι ἐφόνευσαν τὸν τάπιρον! . . . Δυστυχῶς, ὁ Παῦλος εἶχε λησμονήσῃ νὰ τοὺς καταστήσῃ προσεκτικούς, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῶν, νὰ μὴ ἐγγίξουν οὔτε τρίχα τοῦ παχυδέμου τούτου. Καὶ ὅμως ὁ ὁδηγὸς του, τὸ βιβλίον τοῦ Σαφφανάων, τὸ ἔλεγε . . . Φαίνεται, ὅτι ὁ τάπιρος θεωρεῖται ὡς ἱερὸν ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν τούτων, οἱ ὅποιοι, μεταξὺ τῶν τόσων καὶ τόσων προλήψεων ποῦ ἔχουν, πιστεύουν καὶ τὰς μεταμορφώσεις τῆς μετεμψυχώσεως. Θεωροῦν λοιπὸν τὸν τάπιρον ὡς ἕνα τῶν προγόνων τῶν, τὸν μᾶλλον σεβάσμιον τῶν ἀρχαίων Πιαρόων! Εἰς σῶμα ταπίρου, λέγουσιν, θὰ ἐνοικήσῃ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰνδοῦ, μετὰ θάνατον. . . Ἀρὰ, ὅταν φονεύεται, ὅταν ἐκλείπῃ ἕνας τάπιρος, ὁ λιγοστεύουν κατὰ μίαν αἰ κατοικίαι τῶν ψυχῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ διέτρεχαν τὸν κίνδυνον νὰ περιπλανῶνται αἰωνίως εἰς τὸ ἀχανές, ἂν δὲν ὑπῆρχον πλέον τάπιρον ἐπὶ τῆς γῆς! . . . Διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα νὰ ἐγγίξῃ κανεὶς τὰ πολύτιμα αὐτὰ ζῷα, καὶ ὁ φονεὺς τάπιρον ὑπόκειται εἰς τὴν ὀργὴν καὶ τὴν φεβρὰν ἐκδίκησιν τῶν Πιαρόων.

Ἐν τούτοις, οὔτε ὁ κ. Μιγκέλ οὔτε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐνδύνον νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἑλαφον καὶ τὸν ὑδρόχοιρον, ὁ θάνατος τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἐπέσπευε τιμωρίαν. Ὅθεν οἱ ναῦται, οἱ ὅποιοι εἶχον προστρέξῃ, ἐφορτώθησαν τὰ ζῷα, καὶ ὅλοι μαζὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὰ πλοῖα.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τοὺς ἠκολούθουν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξηρηθισμένοι. Ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἐπεχειρεῖ νὰ τοὺς

καθησυχάσῃ. Ἀπεναντίας αὐτὸς ἐβάδιζεν ἐπὶ κεφαλῆς, κραδαίνων ἀπειλητικῶς τὸ τόξον του, ἡ δὲ ὀργὴ τῶν ἰθαγενῶν ἐφθασεν εἰς τὸ κατακρύφον, ὅταν ἐκοιμήθη καὶ τὸ πτόμα τοῦ ταπίρου ἐπὶ φορείου ἐκ κλάδων, βασταζομένου ὑπὸ τεσσάρων ἀνδρῶν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ ἐπιβάται εἶχον φθάσῃ εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ὑπόστεγα τῶν ὁποίων ἤδυναντο νὰ τοὺς προστατεύσουν κατὰ τῶν βελῶν τῶν Ἰνδῶν τούτων, οἱ ὅποιοι στεροῦνται πυροβόλων. . .

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ εἰσῆγαγεν ἐν σπουδῇ τὸν Παῦλον εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν τῇ νύκτι, πρὶν προφθάσῃ νὰ φροντίσῃ δι' αὐτὸ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, καὶ τῷ ἐδύστησε νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ ὑπόστεγον. Ἐπειτα ὤρμησεν εἰς τὴν Μορίσκην, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν. Ἐπίσης οἱ τρεῖς γεωγράφοι εὑρον ἄστυον εἰς τὴν Μορίσκην.

Τὰ πληρώματα, εἰς τὰς θέσεις τῶν ἡδῶν, ἤτοι μάσθωναν νὰ ἐκπλέουσιν, ἡ μᾶλλον νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν. Καὶ τὰ πρυμνήσια ἐλύθησαν, καθ' ἣν στιγμήν χάλαζα βελῶν ἐρρίπτετο κατὰ τῶν πλοιαρίων, τὰ ὅποια ἀπεμακρύνοντο διὰ τῆς παλάντσας. Πρὶν εἰσελθεῖν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἡ κίνησις τῶν ἐγένετο βραδεῖα, καὶ διέτρεχον οὕτω τὸν κίνδυνον νὰ ὑποστοῦν καὶ δευτέραν χάλαζαν βελῶν ἐκ μέρους τῶν ἰθαγενῶν, παρατεταγμένων κατὰ μήκος τῆς ὁχθῆς. Τὰ πρῶτα βέλη δὲν ἐπλήγωσαν κανένα. Τὰ περισσότερα εἶχον διελθῇ ἄνωθεν τῶν πλοιαρίων, ἐκ τῶς ὀλίγων, τὰ ὅποια ἐκαρφώθησαν εἰς τὸ πλέγμα τῶν ὑποστέρων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἤτοι μάσθωναν τὰ ὅπλα, καὶ οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν πῶραν καὶ εἰς τὴν πρύμνην τῶν πλοιαρίων. Ἐξ πυροβολισμοῦ ἀντήχησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως, καὶ τούτους διεδέχθησαν ἄλλοι ἔξ.

Ἐπεὶ ἡ ὁκτώ Ἰνδοὶ ἔπεσαν, μᾶλλον ἢ ἤττον πληγωμένοι, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν, κυλισθέντες διὰ τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς, ἐξηρηθίσθησαν ὑπὸ τὰ ὕδατα τοῦ λιμενίσκου.

Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ τραποῦν οἱ ἐπιλοιποὶ εἰς ἄτακτον φυγὴν πρὸς τὸ χωρίον, βλασφημοῦντες καὶ ὑβρίζοντες.

Τὰ πλοῖα, μὴ διατρέχοντα πλέον κανένα κίνδυνον, ἐκαμψαν ἡσυχῶς τὸ ἀκρωτήριο, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀνέμου, διέσχισαν λοξοειδῶς τὸν ποταμὸν.

Ἦτο ἡ ἑκτὴ ἐσπερινὴ ὥρα, ὅταν ἡ Μορίσκην, ἡ Μορίσκην καὶ ἡ Γαλλίαν ἐν τῇ νύκτι ἤραξαν παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὁχθὴν, διὰ νὰ διανυκτερεύσουν.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ὕπνος ἐπεκράτητο ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῶν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν εἶπε πρὸς τὸν φίλον του :

— Δὲν μου λέγεις, Ἰάκωβε, καὶ τί θὰ τον κάμουν τὸν τάπιρόν τους οἱ Πιαρόαι;

— Ὑποθέτω, ὅτι θὰ τον θάψουν μὲ ὅλας τὰς νενομισμένας τιμὰς.

— Ὅχι δά! Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι θὰ τον φάγουν. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον Ἰπάρχει ὠραιότερον πρᾶγμα ἀπὸ φιλετο ταπίρου;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΣΟΥΜΠΑΣΚΟΣ

Πρῶτ-πρωί, ἐν ᾧ οἱ τελευταῖοι ἀστειρισμοὶ ἐφώτιζαν ἀκόμη τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα, οἱ ἐπιβάται ἀφυνίσησαν ἀπὸ τὰς προετοιμασίας τοῦ ἀπόπλου. Τὰ πάντα τοῖς ἐπέτρεπον νὰ ἐλπίζουν, ὅτι εὐρίσκοντο πλέον εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν. Ὁ Ἅγιος Φερνάνδος δὲν ἀπείχεν οὔτε δεκαπέντε χιλιόμετρα. Ἡ σκέψις, ὅτι τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν θὰ κατεκλίνοντο ἐπιτέλους εἰς ἀληθινὸν δωματίον καὶ εἰς ἀληθινὴν κλίνην, τοῖς ἦτο γλυκυτάτη. Καὶ δικαίως. Ἐπὶ τριάντονα ἡμέρας καὶ ἄλλας τόσας νύκτας, ἅφ' ἧς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Καϊάραν, δὲν ἐκοιμήθησαν παρὰ εἰς τὰς στρωμνὰς τῶν ὑποστέρων ἢ εἰς τὰς ἀκόμῃ ἀθλιωτέρας τῶν ἰνδικῶν καλυδῶν. Βεβαίως, ὁ Ἅγιος Φερνάνδος θὰ τοὺς προσέφερε κατὶ καλύτερον, ἀναπαυτικώτερον.

Ὅταν οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα, τὰ πλοῖα ἐπλεον ἤδη εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀνέμου βορειανατολικοῦ, ἡ ταχὺτης τῶν ἦτο ἀρκετή. Δυστυχῶς, μερικὰ συμπτώματα, τὰ ὅποια δὲν ἤδυναντο νὰ πατήσουν τοὺς ἐμπείρους ἐκείνους ναυτὰς, ἐνέπνεον τὸν φόβον, ὅτι ὁ ἀνέμος δὲν ἔμελλε νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς πλοῦν δεκαπέντε μιλίων.

Τὸ πλοῖα ἐβαίνον πλησίον ἀλλήλων, καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, στραφεὶς πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐν τῇ νύκτι :

— Πῶς εἰσθε, σήμερα, ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἡρώτης, χαίρει τὸ παιδίον διὰ χειραφίαις.

— Καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ἑλλῶκ, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος.

— Καὶ σεις, κύριε λοχία;

— Δόξα τῷ Θεῷ, ὅπως πάντα! ἤρκει σὺ νὰ παντήσῃ ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

— Αὐτὸ φαίνεται. . . αὐτὸ φαίνεται! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, γελῶν εὐθὺς μως. Ἐλπίζω νὰ φθάσωμεν ὅλοι μας ὀχιεὶς ἀπὸψε εἰς Ἅγιον Φερνάνδον. . .

— Ἀπόψε; . . . ἐπανελάβε τότε ὁ κυβερνήτης Βαλδέξ, κινῶν τὴν κεφαλὴν δεστακτικῶς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ κ. Μιγκέλ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐπισκοπήσῃ τὸν οὐρανόν, ἀνέμειχθη εἰς τὴν συνομιλίαν :

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν καιρόν, Βαλδέξ; ἡρώτησεν.

— Ὅχι, πολὺ, κύριε Μιγκέλ. Ἐκεῖνα τὰ σύνεφα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴ νοτιὰ, δὲν μοῦ πολυχρῶσιν. . .

— Δὲν θὰ τὰ διώξῃ ἄρα γε ὁ ἀέρας;

— Ἄν διατηρηθῇ, ναί! ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ διατηρηθῇ. . . Τὰ δέλεπε; φέρουν θύελλαν ἐκεῖνα τὰ σύνεφα.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ περιέβλεψε τὸν ὁρίζοντα καὶ ἐφάνη συμμεριζόμενος τὴν γνώμην τοῦ Βαλδέξ.

— Ἐν τῷ μεταξύ, εἶπεν, ἄς ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν καὶ ἄς τρέξωμεν ὅσον εἰμποροῦμεν.

— Μ' αὐτὸ κάμνομεν, κύριε Ἑλλῶκ, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλίαν ἐν τῇ νύκτι.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωῒας, τὰ πλοῖα δὲν ἐπέστησαν σημαντικὴν καθυστέρησιν. Ἐπωφελοῦντο τῶν ἰστίων πρὸς κατανίκησιν τοῦ ρεύματος, τοῦ ἀρκετὰ ἰσχυροῦ μεταξὺ τῶν ὁχθῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπλαισιῶν ἀπεράντους πεδιάδας. Πολυάριθμα ποτάμια, χεῖμαρροι χύνοντες εἰς τὸν ποταμὸν τὰ ὕδατά των, ἐξωγαγμένα ἐκ τῶν τελευταίων βροχῶν, θὰ ἐξηραίνοντο μετὰ πέντε ἢ ἑξ ἑβδομάδας.

Ὑπερέκαμψαν τοὺς βράχους τῆς Νερικάδας, καὶ κατόπιν, ὅχι ἀνευ δυσκολίας καὶ μεγάλων ἀγώνων, κατάρθωσαν νὰ διαδῶσι τὸ μικρὸν στενὸν τῆς Ἀζῆς, τοῦ ὁποῖου αἱ διόδοι εἶχον ἀκόμη τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀρκετὸν βάθος, ὥστε νὰ εἴναι δυνατοὶ οἱ ἐλιγμοὶ τῶν πλοιαρίων διὰ μέσου τῶν πολυαριθμῶν σκοπέλων. Ὁ κίνδυνος ἦτο, μήπως κανὲν πλοῖα, παρασυρόμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐρρίπτετο κατὰ τινος τῶν βράχων, ὅπου ἀνεύκτως θὰ συνετρίβετο. Τοῦτο ὀλίγον ἐλείψε νὰ πάθῃ ἡ Μορίσκην. Εὐτὺ γὰρ τὴν ἐγγλύτωσε, πρὸς μεγάλην χαρὰν ἰδίᾳ τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ, ὁ ὁποῖος, ἐν περιπτώσει τοιαύτης καταστροφῆς, θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ παραλάβῃ τοὺς ναυαγούς συμπολίτας του εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν τῇ νύκτι. . .

Μετὰ τὸ στενὸν τῆς Ἀζῆς, διήλθον ἐπίσης εὐτυχῶς τὸ στενὸν τοῦ Καστελλίτου, —τὸ τελευταῖον, τὸ ὁποῖον παροῦσται εἰς τοὺς ταξιδεύοντας μέχρις Ἀγίου Φερνάνδου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, τὸ μεσημέρι, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἐκάθησεν εἰς τὴν πῶραν τῆς Μορίσκην καὶ νὰ καπνίσῃ τὸ σιγάρον του.

Πρὸς μεγάλην του λύπην, εἶδε τότε, ὅτι ὁ Βαλδέξ δὲν ἠπατάτο εἰς τὰς προρρήσεις του. Ὁ ἀνέμος ἐκόπαζε, καὶ τὰ πλοῖα, μόνον κατὰ διαλείμματα κολποῦμενα, ἦσαν ἀνίσχυρα τώρα νὰ νικήσουν τὸ ρεῦμα. Ἦτο φανερόν, ὅτι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις θὰ διαταράσσετο ἐντὸς ὀλίγου. Πρὸς νότον, νέφη τεφρὰ με γραμμάς σκοτεινάς, ὡς δορὰ αἰλουροειδοῦς, ἐφραττον τὸν ὁρίζοντα καὶ ἀνῆρχοντο ἐλονέν. Ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος τὴν ὥραν τῆς μελαγχρόνης ἀνυψώσεως, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ζενίθ, δὲν θὰ ἐβράδυε νὰ κρυφθῇ ὀπίσθεν τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου πέπλου.

— Καλλίτερα! εἶπε τότε ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ ὁποῖος ἔσταζε καταϊδρωμένος. — Χειρότερα! ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ. Ὁ ἦτο προτιμώτερον νὰ λυώσωμεν ἀπὸ τὴν ζέστην, παρὰ νὰ μας ἀπειλῇ θύελλα εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Ὀρενόκου, ὅπου δὲν βλέπω καταφύγιον. (Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΙ

Αγαπητοί μου,

ΡΧΙΣΑΝ νὰ δημοσιεύωνται τάποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. Ὁ τάδε ἡρίστευσε μ' ἐπαίνων· ὁ δεῖνα ἐπεσπασατο (πῶ, πῶ, ἐλληνικουρά!) χειροκροτήματα καὶ συγχαρητήρια· ἡ δεῖνα ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον· ἡ τάδε ἐτυχε τοῦ πρώτου ἑπαί-

νου. . . Καθημερινῶς ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας τοιαύτας χαροποιὰς εἰδήσεις. Ἄλλαι εἶνε ἐπίσημοι, σοβαροί, ἀπείρητοι, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἄλλαι εἶνε ἀνεπίσημοι, καρυκευμένοι μὲ διάφορα κοσμητικὰ καὶ προερχόμενοι ἀπὸ φίλους τῶν ἐξετασθέντων, οἱ ὅποιοι θεωροῦν φιλικὸν καθήκον των νὰ διατυπώσουν τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐ, ἄς γίνῃ καὶ ὀλίγη ρεκλάμα, δὲν πειράζει! Τὸ ζήτημα εἶνε, ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ ἀριστεύουν, διαπρέπουν, μανθάνουν, προβιβάζονται. Τώρα εἶνε ὁ καιρὸς ποῦ δρέπουν καὶ αὐτὰ τοὺς καρπούς τῶν ἐτησίων κόπων. . . Καὶ πόσον ἐκοπίασαν ἀλήθεια, τὰ καίμενα! Πόσα ὑπέφεραν, μ' αὐτὰς τὰς ἀνιάρους ἐπαναλήψεις, ἀπὸ τὴν ἡμέραν προπάντων ποῦ ἐκλείσαν τὰ Σχολεῖα, διὰ νὰ νοιώθουν εἰς τὰς ἐξετάσεις. . . Καὶ ὡς ἀμοιβὴ τῶν κόπων τούτων, ἐκτὸς τοῦ βαθμοῦ, ἐκτὸς τοῦ βραβεῖου, ἐκτὸς τῆς ἡθικῆς ἰκανοποίησεως, ἔ, ἄς εἶνε καὶ τὸ κολακευτικὸν διαφοράκι τῆς ἐφημερίδος. . .

Μεταξὺ αὐτῶν, εἶδα προχθὲς ἕνα, ἄλλης φύσεως, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐκίνησε περισσότερον τὴν προσοχὴν. Ἡ ἐφημερίς, μὲ πολλὴν ξηρότητα καὶ συντομίαν ἔγραψεν, ὅτι δύο μαθηταὶ ἐνὸς Σχολείου, —δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὰ ὀνόματά των, διότι δὲν τοὺς γνωρίζω, — διεγράφησαν ἐκ τοῦ μαθητολογίου, ἐπειδὴ «ἠκούσθησαν διατυπώντες ζωηρὰ παράπονα κατὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξετάσεων. » Αὐτὸ μ' ἐνέβαλεν εἰς σκέψεις λυπηράς. . . Ἰσως ἡ τιμωρία νὰ εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρά, ἀλλὰ καὶ τὸ πταῖσμα τῶν μαθητῶν, ἂν μάλιστα ἐξέφρασαν τὰ παράπονα τῶν ζωηρῶς, δὲν εἶνε μι-

κρόν. Καὶ δυστυχῶς, τὸ πταῖσμα αὐτὸ δὲν εἶνε σπάνιον. Κάθε χρόνον ἀκούονται τοιαῦτα παράπονα· κάθε χρόνον, μετὰ τὰς ἐξετάσεις, παρουσιάζονται οἱ ἀδίκαι καὶ ἐννοοῦν νὰ εἰπουν, ὅτι οἱ διδάσκαλοι τῶν ἐχαρίστησαν εἰς ἄλλους ἢ κατέτρεξαν αὐτούς. Καὶ ἀπὸ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ προαύλια τῶν Σχολείων, φθάνουν ἐνίοτε ἕως τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, καὶ —ἀκόμη λυπηρότερον, — ἕως τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων. . .

Τί νὰ σας εἰπῶ! Πάντοτε δυσπιστῶ εἰς τὰ παράπονα αὐτά. Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ ἤμουν κ' ἐγὼ μαθητῆς, κ' ἐνθυμοῦμαι καλὰ τί ἐγένετο τότε. Καὶ ὅ,τι ἐγένετο τότε, τὸ ἴδιον θὰ γίνετο καὶ τώρα, εἶνε ἀδύνατον. . . Λοιπὸν, οὐδέποτε ἐνθυμοῦμαι καλὸν μαθητὴν νὰ παρεπονῆθῃ ὅτι τὸν ἠδίκησαν! Τὰ παράπονα προήρχοντο πάντοτε ἀπὸ μαθητὰς, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ οἱ διδάσκαλοι εἶχον τοιαῦτα. . . Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι οἱ διαγραφέντες μαθηταὶ τοῦ Ἀθηναίου Σχολείου εἶνε κακοὶ ἢ καλοὶ μαθηταί, ἀφ' οὗ οὔτε καὶ τοὺς γνωρίζω· ἀλλ' ἔστω· αὐτοὶ εἴμπορεῖ νὰποτελοῦν ἐξαιρέσιν. Ὁ κανὼν εἶνε, ὅτι τὰ παράπονα κατὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξετάσεων, τὰ κάμνουν ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ διαπρέψουν ἢ νὰ προβιβασθοῦν. Οἱ ἄλλοι, οἱ καλοὶ, δὲν ἀδικοῦνται ποτέ· καὶ ἂν τυχὸν νομίσουν ποτέ ὅτι ἠδίκηθησαν, ὅτι δὲν ἔλαβον τὸν βαθμὸν ποῦ ἤξιζαν, ἢ ὅτι ἔλαβον τὸν ἴδιον μὲ κατώτερον των συμμαθητῆν, —οὐδέποτε ἐκφράζουν αὐτὸ τὸ παράπονον. Ἡ συναίσθησις τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀξίας, τοὺς κάμνει νὰ παραβλέπουν τὴν ἀδικίαν, ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν· καὶ πολλάκις, ἀφ' οὗ παρέλθῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἀναγνωρίζουν ὅτι ἠπατήθησαν, ὅτι δὲν ἦσαν ἄξιοι τοῦ βαθμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐν τῷ ἐγώισμῳ των ἐπερίμεναν. . .

Δι' αὐτὸ δυσπιστῶ εἰς τὰ παράπονα τῶν δθῶν ἀδικημένων, καὶ σας συμβουλεύω νὰ δυσπιστῆτε καὶ σεις, —προπάντων δὲ νὰ μὴ κάμνετε παράπονα. Ἀφ' οὗ, καθὼς εἶπαμεν, οἱ καλοὶ μαθηταὶ δὲν ἀδικοῦνται, προσπαθήσατε νὰ εἰσθε πάντοτε καλοὶ, διὰ νὰ μὴ ἀδικήσθε. Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους, τί σας μέλει! ἄς ἀδικοῦνται καὶ ἄς παραπονῶνται ὅσον θέλουν. Συλλογισθῆτε πόσον ἐκοπίασαν, διὰ νὰ κρῖνουν, νὰ σταθμίσουν καὶ νὰ βαθμολογήσουν ἀκριβοδικαίως οἱ διδάσκαλοί σας· συλλογισθῆτε πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε δύσκολον, καὶ πόσον πλανᾷ τὸν ἄνθρωπον ὁ ἐγώισμός· συλλογισθῆτε ἀκόμη πόσον τὰ ἀδίκαια παράπονα σας θὰ κατέθλιβον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦν ἀπὸ σὰς ἀγάπην, σεβασμόν, ὑπακοήν, εὐγνωμοσύνην· συλλογισθῆτε ὅλα αὐτά, καὶ νὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν θὰ παραπονῆσθε ποτέ.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

"Αγγελμα, τὸ ὁποῖον θὰ καταθλίψη ὅλους τοὺς φίλους τῆς προόδου, ὅλους τοὺς φίλους τῶν γραμμάτων: Ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης, ὁ ἰδρυτὴς τῶν μεγάλων ἐκδοτικῶν Καταστημάτων, ἀπέθανεν αἰ-

μεγαλύτερα, τὰ πλουσιώτερα καὶ τὰ γνωστότερα τῶν τοιούτου εἶδους καὶ ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν.

Ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης ἦτο τετιμημένος διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος καὶ πολλῶν ξένων παρασήμων. Τὴν κηδείαν του, μεγαλοπρεπεστάτην, ἠκολούθησε μὲ πένθος εἰλικρινὲς πλῆθος κόσμου ἀπὸ ὅλας τὰς τάξεις τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, συγκινητικώτατον δὲ λόγον ἐξεφώνησεν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης.

Ἡ « Διάπλασις », στενωτάτα συνδεδεμένη μετὰ τοῦ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, — ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἤδη ὁλόκληρον εἰς τὰ Καταστήματά του τυπώνεται, — χύνει δάκρυα ἀληθοῦς λύπης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ αἰδιόμου ἀνδρός καὶ ἀρίστου φίλου τῆς, καὶ δημοσιεύει ἐνταῦθα, ὡς μικρὸν φόρον τιμῆς καὶ ἀγάπης, τὴν εἰκόνα του. Συλλυπευμένη δὲ ἐγκαρδίως τοὺς βαρυνθέντες υἱοὺς τοῦ μακαρίτου, Κωνσταντίνον, Θησέα καὶ Περικλῆ, εὐχεται νὰ βαδίσουν ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκείνου, καὶ νὰ προαγάγουν καὶ νὰ τελειοποιήσουν ἀκόμη περισσότερον τὰ Μεγάλα Καταστήματα, τὰ ὅποια κληρονομοῦν, ἀναδελ-

φνιδίως τὴν 10 Ἰουνίου, προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας.

Ἡ πολυετής δρασίς τοῦ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, ὑπῆρξεν ἐπωφελεστάτη καὶ κατέστησε τὸν ὄνομά του πανελλήνιον. Ἐκ μικρῶν ὀλίγων κατ' ὀλίγον, διὰ τῆς ἐργασίας, τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος καὶ τῆς χρηστότητος, προαχθεὶς, ἠγόρασε τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Ἀνδρέου Κορομηλά, καὶ βελτιώσας, ἀνακαινίσας, πλουτίσας αὐτὸ δι' ὅλων τῶν σχετικῶν παραρτημάτων, — Χυτηρίου, Στερεοτυπείου, Βιβλιοδετείου, κλ. — προσέβη εἰς ἐκδόσεις συγγραμμάτων παντοειδῶν, μεγίστης χρησιμότητος, βιβλίων διδακτικῶν, ἐπιστημονικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, ἱστορικῶν, Λεξικῶν, γεωγραφικῶν πινάκων κτλ. καὶ διέδωκεν αὐτὰ εἰς πᾶσαν γωνίαν γῆς, ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες. Σήμερον, χάρις εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἰδρυτοῦ τῶν, τὰ Καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου εἶνε, καὶ θὰ εἶνε ἐπὶ μακρόν, τὰ

Ο ΚΑΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Δύο γλυκόλογα θὰ πῇ
Ἡ καρδιά πού τὴν λυπεῖ
Δύστυχης καρδιάς ὁ πόνος.

Ὅμως δαίχνει πονεσιά,
Κ' εἶνε βάλσαμο, δροσιά,
Ὁ καλὸς τῆς λόγος μόνος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)
ΤΙ ΑΠΕΡΙΝΕΝ Η ΡΟΖΑ

Ὅταν ἐξύπνησεν, ἡ Ρόζα ἐνεθυμήθη κάλλιστα τὴν συνομιλίαν τῆς μετὰ τὴν νοσοκόμην. Ἀλλὰ πῶς εὐρίσκετο, πῶς ἔχεν ἔλθῃ εἰς τὸ Λονδῖνον; Αὐτὸ δὲν ἤμπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Ἐκτὸς τῆς νοσοκόμου, ἓνας κύριος ἐστέκετο αὐτὴν τὴν φορὰν πλησίον τῆς. Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια, ἐκεῖνος τῆς ἐχαμογέλασε ὅπως ἡ νοσοκόμος, καὶ τῆς ἐπίασε τὸν σφυγμὸν καὶ τῆς εἶπε χαρούμενος:

— Ἄ, μπράβο! μπράβο! πηγαίνουμε καλλίτερα, βλέπω.

— Δὲν εἶσθε ὁ ἱατρὸς Λήτλε; ἡρώτησεν ἡ Ρόζα μὲ δισταγμὸν.

— Ὁχι, εἰμὶ ὁ ἱατρὸς Σμιθ. Ποῦ διαμένει ὁ ἱατρὸς Λήτλε; Ἐδῶ δὲν γνωρίζω κανένα ἱατρὸν Λήτλε. . . . μόνον εἰς τὸ Δουβλίνον, νομίζω. . . .

— Ναί, ναί, Δουβλίνον! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα περιχαρῆς, Δουβλίνον! . . . Τί μου ἔλεγεν ἡ κυρία ἀπ' ἐκεῖ ὅτι εἰμὶ εἰς τὸ Λονδῖνον; . . . Καλ' ἐγὼ εἰμὶ εἰς τὸ Δουβλίνον! Βέβαια! . . . Ποῦ εἶνε ὁ θεῖος Ἀρχῆς καὶ ἡ Ἑλλη; . . . Διατί δὲν ἔρχονται; . . . Ἐδῶ εἶνε ἡ Βριγίτα; . . . Ἄχ, θεῖε Ἀρχῆ, μὰ γιατί δὲν ἔρχεσαι;

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ ἱατρὸς πρὸς τὴν νοσοκόμην λαμπρά!

— Δὲν φοβεῖσθε τὴν συγκίνησιν, ἱατρέ; ἐπιθύρουν ἡ νοσοκόμος.

— Καθόλου. . . Ὁά τῆς κάμη καλὸ. . . Καὶ τώρα ἡ μνήμη θὰ τῆς ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἡ Ρόζα ἤσθάνθη ἀνακούφισιν μὲ τὰ κλάματα.

— Σὰς παρακαλῶ πῆτέ μου ποῦ εἰμαι! εἶπε πρὸς τὸν ἱατρὸν. Ἡ κυρία λέγει ὅτι εἰμὶ εἰς τὸ Λονδῖνον ἄλλὰ δὲν το πιστεύω, εἶνε ἀδύνατον. Δὲν εἴμεθα εἰς τὸ Δουβλίνον;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ἐδῶ εἴμεθα εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἀλλ' ἂν μοῦ εἴπῃς ποῦ εἶνε ὁ θεῖος Ἀρχῆς, ἐγὼ θὰ σταίλω νὰ τὸν φωνάξω.

— Μὰ πῶς ἦλθα ἐδῶ;

— Ἐλιποθύμησες εἰς τὸν δρόμον καὶ σ' ἔφεραν μὲ τὸ ἀμάξι.

— Ἄ, ἡ Δόρα Ὀγρὰδου εἶχε σκαρλατίναν, καὶ πρέπει νὰ ἐκόλλησα. . . . Εἶχα πάρῃ τὴν Δόραν ἔστην ἀγκαλιά μου, μετὰ τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ ὁ λαὸς μάνης τῆς ἦταν κατακόκκινος. Καὶ τότε μὰς ἐστείλαν ὅλες εἰς τὰ σπίτια μας.

— Ἡσθάνθη ἀδιαθεσίαν, ἐν ᾧ ἐπῆστροφες εἰς τὸ σπίτι;

— Ὁχι, ἐπέστρεψα πολὺ καλὰ καὶ. . . . Ἐδῶ ἡ Ρόζα ἐσιώπησεν ἀποτόμως. Ἐκοκκίνισεν, ἔπειτα ὠχρίασεν. Ἐ-

μίαν στιγμὴν, τὰ πάντα ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην τῆς, ζωηρά. Καὶ εἶδε πάλιν τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσας, ἐν ᾧ ὁ θεῖος Ἀρχῆς ἔλεγε πρὸς τὴν Ἑλλη: « Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου! »

Τώρα ἤξευρε καλὰ ποῖα ἦτο καὶ ποῖα δὲν ἦτο. Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς, τὴν τόσῃ σκληρὰν, ἡ πρώτη λύπη, ἡ ἀπελπισία, ἡ πικρία, εἰσέβαλιν καὶ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ. Ἀμέσως ἐνεθυμήθη τὴν μετάνοιάν τῆς, τὴν προσευχὴν τῆς, καὶ ἡ βεβαρυμένη καρδιά τῆς ἀνεκουφίσθη ὅπως καὶ τότε.

Ἡ Ρόζα ἐκλείπει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσηνυγῇ σιωπῇ, ἐν ᾧ τὰ δάκρυά τῆς ἔρρεον σιγά. . . Ὁ ἱατρὸς καὶ ἡ νοσοκόμος τὴν παρετήρουν μὲ συμπάθειαν, μ' ἐνδιαφέρον.

— Καὶ τώρα, παιδί μου, τῇ εἶπεν ὁ ἱατρὸς Σμιθ, εἶνε καιρὸς νὰ μας διηγηθῇς τί σου συνέβη, ποῖα εἶσαι, πῶς εὐρέθης ἐδῶ, διὰ νὰ στείλωμεν νὰ φωνάξωμεν τοὺς φίλους σου, τὸν θεῖον Ἀρχῆν, τὴν Ἑλλη, τὴν Βριγίταν. . . .

— Φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ σας εἰπῶ τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα.

Τότε οἱ δύο νέοι φίλοι τῆς ἔπαυσαν νὰ τὴν ἐρωτοῦν, κρίνοντας ἀρκετὴν τὴν συγκίνησιν τῆς διὰ μίαν ἡμέραν. Αὖριον πάλιν.

Τί εἶχε συμβῇ λοιπὸν εἰς τὴν ἡρώϊδα μας, ἂν ἦς στιγμῆς τὴν ἀφήσαμεν λιποθυμοῦν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου;

Ἡ Ρόζα εἶχε πάρῃ μαζί τῆς τὸ σπέρμα, τὸ μικρόδιον τῆς σκαρλατίνας ἀπὸ τὸ Δουβλίνον. Ὅταν, — εἰς τοῦτο συνέτειναν ὁ κόπος καὶ ἡ συγκίνησις, — ὁ πυρετὸς ἐξεδηλώθη ἀποτόμως, καὶ ἐλιποθύμησεν εἰς τὸν δρόμον, ἓνας πὸ λιστα μαν (ἀστυφύλαξ) τὴν ἐσήκωσε καὶ τὴν ὠδήγησεν ἀμέσως εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐκεῖ τὴν ἐπανεύρομεν μετὰ πολλὰς ἡμέρας ληθαργίου, καὶ πυρετοῦ, καὶ πόνων, καὶ παραληρημάτων. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, τὴν εἶχον περιποιηθῇ μὲ μεγάλην ἀφοσίωσιν, τὴν εἶχον θεραπεύσῃ μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης.

Ἀλλὰ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἐκεῖνο δὲν ἐδέχοντο κατὰ κανόνα παρὰ μόνον ἐντοπίους. Καὶ ἡ Ρόζα προφανῶς δὲν ἦτο ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Ἐκ τούτου ἡ ἀμνηχανία τοῦ ἱατροῦ καὶ τῆς νοσοκόμου Δὲν ἤμπορούσαν νὰ ἐνοήσουν πῶς κόρη τὸσον νεαρὰ εὐρέθη μόνῃ εἰς τὴν Ρέτζεν-Στρήτ, καὶ ἐπαραξενεύοντο πολὺ, μὲ τὸ δίκητων, πῶς κανεὶς δὲν εἶχεν ἀνησυχίῃ, δι' αὐτὴν, κανεὶς δὲν τὴν εἶχε ζητήσῃ. Διὰ τοῦτο ἐπέθυμον πολὺ νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ταυτότητά τῆς, νὰ μάθουν ποῖα εἶνε, διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συγγενεῖς τῆς ἢ τοὺς φίλους τῆς.

Ἡ Ρόζα ὅμως, καὶ ἂν οὐ τῆς ἐπα-

νῆλθον ἡ μνήμη, δὲν ἠθέλησε νὰ το εἴπῃ οὔτε εἰς τὸν ἱατρὸν, οὔτε εἰς τὴν νοσοκόμην. Τῇ ἐφαίνετο, ὅτι θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη ἀνανδρία ἐκ μέρους τῆς, ἂν ἔλεγε νὰ γράψουν εἰς τὸν θεῖον Ἀρχῆν. Ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ τῷ ἐζήτηι ἐλεημοσύνην, ἂν οὐ πλεόν ἦτο ξένῃ πρὸς αὐτόν, — καὶ δὲν το κατεδέχετο. Ἐπειτα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου ἡ Ἑλλη τῆς εἶχε πάρῃ τὴν θέσιν τῆς διὰ παντός; Ὁχι! ἔπρεπε νὰ κερδίξῃ μόνῃ τῆς τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ αὐτὸ θὰ ἔκαμνε.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις καὶ οἱ συλλογισμοὶ ἐστρωβιλιζόντο, διεσταυροῦντο, εἰς τὴν ἀκόμη κουρασμένην καὶ ἐξησθενημένην κεφαλὴν τῆς δυστυχοῦς κόρης. Διότι, ἂν ἦτο εἰς θέσιν νὰ συλλογισθῇ καὶ νὰ κρίνῃ καλὰ, θὰ ἐννοοῦσεν, ἡ ἀχάριστος Ρόζουλα, ὅτι ὁ θεῖος Ἀρχῆς, ὁ τὸσον καλὸς ἀνέκαθεν πρὸς τὴν Ἑλλη, — ὅταν τὴν ἐνόμιζεν ἀκόμη ξένην, — δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐφαίνετο τώρα τοιοῦτος καὶ πρὸς αὐτήν.

Ἐν τούτοις, φαντάζεται τις εὐκλῶς τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν ἀμνηχανίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἡ παράδοξος διαγωγή τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ἡ ὁποία ἡρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ δώσῃ καὶ τὴν παραμικρὰν πληροφορίαν.

Ἦτο ἀκόμη τὸσον ἀδύνατη, καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ τὴν συνεκίλει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν ἐτόλμοῦσαν νὰ ἐπιμεινουν. Ἐφθασαν μάλιστα εἰς τὸ σημεῖον νὰ ὑποθέσουν, ὅτι ἡ ἐξησθενημένη διάνοια τῆς Ρόζας ἦτο παίγνιον φρεναπάτης, ἡ ὁποία θὰ διελύετο μόνῃ τῆς ἐφ' ὅσον θὰ ἐπανεῖχε τὰς δυνάμεις τῆς, καὶ ὅτι πραγματικῶς, κανένα δὲν εἶχε λόγον νὰ φαίνεται τὸσον μυστηριώδης. Ἦτο, ἔλεγον, ἰδιοτροπία ἀσθενοῦς, καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐπαυσαν λοιπὸν νὰ τὴν ἐρωτοῦν καὶ νὰ τὴν ἀνακρίνουν, φοβόμενοι μήπως ἐπεβράδυνον μὲ τοῦτο τὴν

ἀνάρρωσιν, καὶ ἐλπίζοντες ὅτι ἄμα ἐγίνετο καλὰ, ἡ Ρόζα θὰ ὠμίλει μόνῃ τῆς.

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν λύσιν, ἐδημοσίευσαν εἰς δύο ἐφημερίδας τοῦ Δουβλίνου τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν:

« Ἄν ὁ θεῖος Ἀρχῆς, ἡ Ἑλλη καὶ ἡ Βριγίτα ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν εἰδήσεις περὶ δεκατριετοῦς κορασίου, — (ἀρχικὰ: Ρ. Β. ὄνομα κεντημένον εἰς τὸ μανδύλιν τῆς: Ρ. Ὁ ζ. α.) — ἐμποροῦν ν' ἀποταθῶν πρὸς τὸν ἱατρὸν Σμιθ, Νοσοκομεῖον ***, εἰς Λονδῖνον. »

Μετὰ δύο ἡμέρας, μία ἄμαξα τρέχουσα μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Νοσοκομείου. Ἐνας τζέιντλεμαν μὲ ταξειδιωτικὴν ἐνδυμασίαν, κατήλθεν ἐσπευσμένως καὶ ἐζήτησε τὸν ἱατρὸν Σμιθ.

Ἄ, μπράβο! πηγαίνουμε καλλίτερα. . . (Σελ. 192, στ' α'.)

Εἰσήγαγον τὸν ξένον εἰς μίαν αἰθουσαν, ὅπου ἤρχισε νὰ βηματίζῃ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, ὑπὸ τὸ κράτος πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

Μετὰ δύο λεπτά, τὰ ὅποια ἐφάνησαν ὡς δύο ὥραι εἰς τὸν ἀναμένοντα, ὁ ἱατρὸς Σμιθ ἐπαρουσιάσθη καὶ ἠρώτησε τί ἐπιθυμοῖ τὸ ζήτημα.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν : ὁ Παμπόνηρος Κατεργάρας μετὰ
τὸν Ἐαρινὸν Ἀρωμα, Μικρὰν Ἀμαζόναν, Χρυσό-
φόρον Φλέβα καὶ Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα—
ἡ Προκυμαία τῆς Σμύρνης μετὰ τὴν Ἀνεμοζά-
λιν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα—ὁ Χιο-
νισμένος Μάιος μετὰ τὸν Πατραϊκὸν Κόλπον,
Ξαθρὴν Βοώπιδα, Παραδεισὸν Πτηνὸν καὶ
Χιώτην-Σουλιώτην (μετὰ τὰ δὲ οὐρανὰ τῶν)—
ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἑρήμου μετὰ τὴν Χιακὴν Μαργα-
ρίταν—τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὸ Σπαρτιατό-
πουλο, (τὸ ὁποῖον γνωρίζεις), Ἑθνικὸν Ὑμνον
Βίγλαν, Ἀδικημένον καὶ Συναχόμενον Ποι-
τικόν, (διὰ νάνταλλάξουν καὶ τὰ δὲ οὐρανὰ τῶν)—
τὸ Ἀγριολούλουδον Ἀνδρὸν μετὰ τὴν Μελο-
δικὴν Φωνήν, Ἀρθοῦσαν Νεότητα (τῆς ὁποίας
ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα), Δίχρωμον Φονξίαν καὶ
Ροδορωτισμένην Δέσιν—ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ
Κόσμου μετὰ τὴν Ἑλπίδα Κόσμου (μετὰ τὸν ὀνόμα-
τῆς)—ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς μετὰ τὴν Βίγλαν,
Καταρομάλιν, Πλοίαρχον τῆς Ναυαρχίδος,
Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα καὶ Μαρικὴν Εἰ-
κόνα, (μετὰ τὰ δὲ οὐρανὰ τῶν)—τὸ Κρητικὸν Κό-
στανο μετὰ τὴν Ξαθρὴν Γαλαρομμάταν, Με-
λοδικὴν Φωνήν, Ζουλεϊκὴν καὶ Εὐέλπιδαν—
ἡ Φαληρικὴ Αὔρα μετὰ τὴν Περίλυπον Ὀρ-
φάνην, Ἀντιγόνην καὶ Χιώτην-Σουλιώτην—
ὁ Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας μετὰ τὴν Βασιλικὴν
Στέφαναν (τὰ ὁποῖα τὸν ἠσπάζονταν χωρὶς νά
τὰ γνωρίζῃ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ δὲ οὐρανὰ
τῶν)—ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης μετὰ τὸν Φάρον
τοῦ Λεάνδρου καὶ Μέλλοντα Δόκιμον—ἡ Ποι-
μενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ μετὰ τὸν Ἰλίον Μελα-
θρον, Λευκὴν Πεταλούδαν καὶ Γαλαρὴν Ἑλ-
ληνοπούλαν—ἡ Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας
μετὰ τὸ Πνεῦμα Ἀντιλογίας, Ἀνδαλουσιάν,
Κύμα τοῦ Δουράβεως, Προσφιλὴ Πατρίδα καὶ
Ἄλουργον—ἡ Μαργαριτοφόρος μετὰ τὴν Νο-
σταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν,
Στέφανον Δάφνης, Προκυμαίαν Σμύρνης καὶ
Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν—ἡ Μαρικὴ Εἰκόνα
μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Εὐτυχίας, Κοπηλάτιδα
Κύθρον, Ὁρίωνα, Νοσταλγὸν Βασιλοσεύκου
καὶ Προσωπιδόφορον Ἰππότην—ἡ Αὔρα τῆς
Κερκύρας μετὰ τὸ Ἀράκι τοῦ Γαλατεῆ, Ὁ-
ρειοπόλοιο Ψυχὴν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλ-
ληνίδα, (ἂν θέλουν μετὰ τὰ δὲ οὐρανὰ τῶν)—
ὁ Ἀήτετος ἥρως μετὰ τὸν Κόντε Ραπανάκην,
Χιακὴν Μαργαρίταν, Ὁραίους Πρίγκιπας,
Παρδαλὸν Γάτον καὶ Δίχρωμον Φονξίαν—
τὸ Ψεύτικο Τριανταφυλλένιον Κάμπιον καὶ
Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα—ἡ Ξαθρὴ Βοώ-
πις μετὰ τὴν Χιακὴν Μαργαρίταν, Δικηγόρον
τῆς Νεολαίας, Ψάλτην τῶν Δασῶν, Μυστι-
κὴν Φωνὴν καὶ Ἀνθος Ἀρθέων—τὸ Ἀνή-
συχον Πνεῦμα μετὰ τὴν Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν
Ξαθρὴν Γαλαρομμάταν καὶ Ἀγγελοῦ τῆς
Ἀγάπης (μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ)—τὸ Ἀνθος
τῆς Ὑπομονῆς μετὰ τὴν Ἀρθοῦσαν Νεότητα,
Μαργαριτοφόρον, Γλυκὴν Ὀνειρον, Αὔραν
τῆς Κερκύρας καὶ Πλησιφαῆ Σελήνην (μετὰ
τὰ δὲ οὐρανὰ τῶν)—ἡ Γλυκύφρατος Σελήνη
μετὰ τὴν Πλησιφαῆ Σελήνην, Ἀργυρῶν Παρσέλη-
νον καὶ Μαρικὴν Εἰκόνα—ἡ Αἰγυπτία Ἀ-
θηνῶ μετὰ τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Σι-
ναχόμενον Ποιτικόν, Ἀγγελοῦ τῆς Εὐτυ-
χίας, Κάλυκα Ρόδου καὶ Ἀνθος τῆς Ὑπομο-
νῆς—ὁ Ναρθαζάνης μετὰ τὸν Ζιζάνιον Γυμνα-
σιον, Νεαρὸν Μουσικόν, Μέλλονσαν Καλό-
γγραν, Ἐταν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Εὐθυμὸν Κόρην (ὅχι
δὲ ! νὰ χάσῃς τὸν ὕπνον σου, συλλογιζομένη
πῶς θὰ μου ἐφαίνετο ἡ ἐπιστολὴ σου καὶ τί θὰ
σου ἀπαντοῦσα ; . . . ἂν τὸ ἤξευρα, θὰ σου ἀ-
παντοῦσα τηλεγραφικῶς.) Ἀνεμοζάλιν (σὲ
συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα τοῦ Ὁδείου βεβαίως
δέχομαι νὰ συστήσω καὶ ἄλλους ἀπόρους· δὲν
βλέπετε τί μου γράφει τὸ Μαριμένον Φύλλον;

Τέμενος τῶν Μουσῶν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ
τὸ ξεσπάθωμα σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ
νέου μας φίλου.) Μελαχροινὴν Ναυτοπούλαν
(βεβαίως, πρέπει νὰ κοπιᾷς μόνη σου, χωρὶς
νὰ σε βοηθῇ κανεὶς· καὶ ἡ ἐργασία σου τότε ἔχει
μεγαλειτέρην ἀξίαν.) Ἀριάδην τῆς Κρήτης
(ἔστειλα.) Ὀρειοπόλοιο Ψυχὴν (καθόλου
δὲν εἶσαι ἐνοχλητικὴ τὸ τετραδίδόν σου ἐλήρη
καὶ ἐστάλη.) Χιώτην-Σουλιώτην (εὐχομαι λοι-
πὸν καλὴν ἐπιτυχίαν.) Μαργαριτοφόρον (δὲν
δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου· διότι ἐκείνη
πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται, πιθανὸν νὰ προσε-
βάλλετο· θὰ νῦχαριστήσω σὺ ἂν σου ἔλεγε κανεὶς
δημοσίᾳ καὶ μετὰ τὸ ὄνομα σου μάλιστα, — ὅτι
δὲν εἶσαι συνεπὴς εἰς τὰς ὑποσχέσεις σου;) Ἀτρό-
μητον Ἰεραπόστολον, Ἀνθος τοῦ Μαῖου
(δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐ-
νεργείας· χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου μετὰ τὴν
Μέλλονσαν Καλόγγραν, ἡ ὁποία εἶνε τόσο κα-
λὴ κόρη.) Φιλαμερικανίδα (ἀνεκοίνωσα τῇ ἐ-
πιστολῇ σου πρὸς τὸν συνεργάτην μου κ. Ξε-
νοπούλου, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ τόσο
ἐνδιαφέρον· σὺ ἀπῆντα ἰδιαίτερως ὅτι ἔχεις
ἀκόμη καίρον.) Ἀιοειδίαν Βραδὴν (ἐστά-
λυσαν καὶ θὰ λάβῃς, μὴν ἀνυπομονῇς· ἡ Κική σ'
εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα.) Μι-
κρὰν Ἀμαζόναν (ἂφ' οὗ ὁ κανονισμὸς λέγει ὅτι
κάθε τετραδίδον Μ. Μυστικὸν πρέπει νὰ συνο-
δεύεται μετὰ δεκάλεπτον γραμματόσημον διατί
σὺ ἐσωκλείεις πεντάλεπτον;) Πολίτην τῆς
Νάξου (ἔστειλα.) Φαληρικὴν Αὔραν (καὶ ἄλ-
λοτε περισσώτερα, ἔ;) Κρητικὸν Κάστανον
(ἀνυπομονῶ νὰ μου γράψῃς ὅτι διέπρεψες εἰς τὰς
ἐξετάσεις· ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ὥραν
κάρταν· καλὴ σὺ τὴν ἐγέμισες δῶρα!) Ἰσημε-
ρινὸν τοῦ Κόσμου (ἔστειλα.) Ἐμμανουὴλ Σαρ-
κογλάν (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού με ἀγαπᾷς τό-
σον· διατί δὲν ἐκλέγεις καὶ κανὲν ψευδώνυμον,
νὰ μου γράψῃς κάποτε;) Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου
(αὐτὸ πλέον θὰ τοῖς εἴς τὰς ἀποτέλεσματα τοῦ
Διαγωνισμοῦ.) Γ. Σ. Παπαθανασίου (τὰ
«Διηγήματα» τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐκδίδονται τὴν
προσεχὴ ἐβδομάδα· θὰ τοῖς ἀναγγέλω καὶ διὰ
τοῦ φύλλον.) Περονόσπορον Αἰγίου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 9 Ἰου-
νίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὶόν νὰ γράψω
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖ μᾶς εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

246. Λεξιγραφία.

Γράμμ. ἀπλοῦν εἶνε τὸ πρῶτον
Ἀκρωτήριον τὸ ἕλλο
Καὶ τὸ σύνολον ἀνάπτει
Μ' εὐκολίαν, ἂν δὲν σφίλλω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θαλασσίου Ζωγράφου.

247. Στοιχειογράφος.

Εἶνε μὲ ἀρχαία λέξις, βασιλεῦς πού σημαίνει
Κ' ἑνα γράμμα ἂν τῆς λείψῃ, βασιλεὺς πάλι θὰ
[γένη].

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κωνσταντίας.

248. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μαρτῆς
Περιγράψω τὰ τῆς γῆς.
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,
Εἶμαι, φίλε, δυστυχῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδους Θησέως.

249. Αἰνιγμα.

Βασιλεὺς τὸ ἀρσενικὸν μου
Βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν μου.
Μὲ δυὸ πῶ τὸ ἀρσενικὸν μου.
Μὲ δυὸ πῶ τὸ θηλυκὸν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰλίου Κ. Παπαδήμα.

250. Πρόβλημα.

Εἰς μίαν συναναστροφὴν, διηγεῖτο κάποιος ὅτι
τὰ ἔτη τοῦ πάππου του ἐν ἔτει 1808 ἀπέτελουν
ἀκριβῶς τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων ψηφίων τοῦ

ἔτους κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη. Ζητεῖται ποίας
ἡλικίας ἦτο ὁ πάππος του τῷ 1808, ἥτοι ποῖον
ἔτος ἐγεννήθη.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Συντροφίδος Αὐγῆς.

251. Πυραμίδ.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλ-
+ = Ζῶν. [λάδος.
+ = Κράτος εὐρωπαϊκόν.
+ = Ἐπαγγελματίας.
+ = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παιδικόκου.

252. Παίγνιον.

Ἀπὸ τοῦ 5 ἀφαιρῶ 3 καὶ εὐρίσκω ὑπόλοιπον
1. Πῶς γίνεται τοῦτο;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰγίου.

253. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, σημαίνου-
σαι ἀρχαίας θεότητας :

ρέκταρ, βῆμα, σάραξ, κλωθός, ἐνυδρίς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωγράφου Νίφους.

254. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν
ἀρχαῖαν περιφρονῶν πόλιν, τὰ δὲ δεύτερα ὄρος.

1, Μέρος τοῦ ποδός. 2, Ἀκρωτήριον. 4, Ζῶν
τετραπόδον. 4, Ἄνθος. 5, Ἡπειρος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριπολίμου.

255. Φωνηεντολόγιον.

κ ν ρ γ - γ ν σ - ν - σ - χ - π ρ τ

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῶν Λυστυχῶν

256. Γρίφος μαθηματικὸς.

1 + 2 + με + (2 - 0) + 1 + (2 - 0) + με + τον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρὸ Ποντικίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 17 καὶ 18.

168. Λεωνίδας (λέων, οἶδας.) — 169. Κάμη-
λος-Μῆλος. — 170. Κέδρος-Κόδρος. — 171. Ἰ-
άπων-Ἰωνᾶς.

172. ΤΟΣΟΣ 173-174. Ἡ γῆ εἶνε τρο-
ΧΟΡΟΣ φὸς ὧν μας. 2. Τὸ βά-
ΔΑΝΟΣ ρειον σέλας εἶνε φυσικόν
ΛΕΡΟΣ φαινόμενον. — 175. Ἡ
ΝΑΙΑΣ ὕδρις ἀνάνδρε !» (ΔΝ
ΑΝΔΡΕα μου . . .) —

— 176. ΑΘΗΝΑ ΛΑΡΟΣ ΕΡΑΤΩ (ΔΛΕΞαν-
δρος, ΘΑΡρος, ΗΡΑκλής, ΝΟΤος, ΔΣΩπός.)

— 177. Ἡ μυῖα εἶνε ἔντομον.

178. Κεφαλληνία (κεφαλὴ, νῆ, α.) — 179. Ἀ-
στήρ-στήρ.

180. ΝΑΘΑΝ 181. Υ' (χορΨή)
ΑΘΗΝΑ ΙΔΗ (Η Δικτῆ)
ΘΗΒΑΙ ΒΑΡΟΣ (ἀπηνῶΣΟΡΑΒδοῦχος
ΑΝΑΠΑΘΑΝΑΤΟΣ (κακοΣ ΟΤΑΝ ΑΘα-
ΝΑΙΑΣ [νασίας])

182. 12,345,679 x 9 = 111,111,111. — 183-
184. 1. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοκράτωρ. 2. Ὁ Βίος
ἦτο σοφός. — 185. ΚΙΝΑ (οἶκος, χελιδὼν, Ρῆ-
Νος, ἄμΔα.) — 186. Τύχη οἷς δίδωσιν, οἷς ἀ-
φαιρεῖται. — 187. Λέγε τὴν ἀλήθειαν, κἂν πικρὰ
ἦ. — 188. Αἱ πόλεις ἔχουσιν ὑπόνομους.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας
λεπτά 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγωτέρας τῶν 10 πληθύνονται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς
δημοσίευσιν χειρογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνω-
στα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεση-
μέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ
ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μὴνουν διὰ τὸ μετέπαινον.]

ἔχομαι εἰκονογραφημένα δελτάρια fantasies
ἀπαντῶ διὰ ζητουμένων. — Annette Fe-
rendino, Braila (Roumanie).

(Α—34)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν ἑξ ὧν γραμματοσήμων ἀντὶ
ἑλληνικῶν. — Ἡ διεύθυνσίς μου : Νίκος
Μεγαπάνος, Πόργος. (Α—35)

Ἀνταλλάσσω πᾶν εἰκονογραφημένον δελτάριον
στελλόμενον: Μιχαήλ Πάρο Κουρ-
τζίη, Μιελήνη (Metelin) (Α—36)